

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u plenarnom sazivu u predmetu broj **U 11/08**, rješavajući zahtjev **dvanaest poslanika Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine**, na osnovu člana VI/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 59. stav 2. alineja 2. i člana 61. st. 1. i 3. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine» br. 60/05 i 64/08), u sastavu:

David Feldman, potpredsjednik

Miodrag Simović, potpredsjednik

Valerija Galić, potpredsjednica

Tudor Pantiru, sudija

Mato Tadić, sudija

Constance Grewe, sutkinja

Krstan Simić, sudija

na sjednici održanoj 30. januara 2009. godine donio je

## **ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU**

Odbija se zahtjev dvanaest poslanika Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine za ocjenu ustavnosti Zakona o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine» br. 25/04, 93/05, 32/07 i 15/08).

Utvrdjuje se da je Zakon o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine» br. 25/04, 93/05, 32/07 i 15/08) donesen u skladu sa Ustavom Bosne i Hercegovine.

Odluku objaviti u “Službenom glasniku Bosne i Hercegovine”, “Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine”, “Službenom glasniku Republike Srpske” i u «Službenom glasniku Distrikta Brčko Bosne i Hercegovine».

## **OBRAZLOŽENJE**

### **I. Uvod**

1. Dvanaest poslanika Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: podnosioci zahtjeva) podnijelo je 4. juna 2008. godine Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) zahtjev za ocjenu ustavnosti Zakona o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine» br. 25/04, 93/05, 32/07 i 15/08).

### **II. Postupak pred Ustavnim sudom**

2. Na osnovu člana 22. stav 1. Pravila Ustavnog suda, od Predstavničkog doma i Doma naroda Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine zatraženo je 9. jula 2008. godine da dostave odgovore na zahtjev.
3. Predstavnički dom i Dom naroda Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine nisu dostavili odgovore na zahtjev.
4. Ustavni sud je na prijedlog sudije izvjestioca, u skladu sa članom 15. stav 3. Pravila Ustavnog suda, od Ureda Visokog predstavnika i specijalnog predstavnika Evropske unije za Bosnu i Hercegovinu (u daljnjem tekstu: OHR) zatražio pismeno mišljenje u vezi sa podnesenim zahtjevom.
5. Na osnovu člana 26. stav 2. Pravila Ustavnog suda, pismeno mišljenje OHR-a dostavljeno je podnosiocima zahtjeva 27. oktobra 2008. godine.
6. U skladu sa članom 93. stav 1. alineja 2. i stav 3. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je donio odluku o izuzeću predsjednice Ustavnog suda Seade Palavrić i sudije Mirsada Ćemana u radu i odlučivanju o predmetnom zahtjevu, jer su učestvovali u donošenju osporenog zakona kao članovi Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Parlamentarna skupština).

### **III. Zahtjev**

#### **a) Navodi iz zahtjeva**

7. Podnosioci zahtjeva su naveli da je Parlamentarna skupština donijela osporeni zakon, koji je na privremenoj osnovi nametnuo Visoki predstavnik, i njegove izmjene na osnovu člana IV/4.a) Ustava Bosne i Hercegovine, što predstavlja univerzalnu nadležnost svakog parlamenta u oblasti zakonodavne vlasti. Međutim, prema navodima podnosilaca zahtjeva, «Parlamentarna skupština nije navela odredbu, tj. ustavni osnov koji joj daje mandat da oblast koja je predmet reguliranja ona regulira». Prema stavu podnosilaca zahtjeva, Parlamentarna skupština nije imala mandat da ovu oblast regulira zakonom, jer te nadležnosti se ne ubrajaju u njene nadležnosti iz člana III/1. Ustava BiH. Dalje, podnosioci zahtjeva su naveli da član III Ustava BiH ne ostavlja dileme o tome da je oblast pravosuđa isključiva nadležnost entiteta i da podnosioci predstavke, prihvaćenim metodama tumačenja svih članova Ustava BiH, a posebno člana II «koji tretira univerzalna ljudska prava i slobode», nisu mogli prepoznati i utvrditi ustavni osnov za donošenje osporenog zakona. Također, navedeno je da se, s druge strane, zakonodavac nije pozvao na ustavni osnov za donošenje ovog zakona iz člana III/5.a) Ustava BiH, čime bi se formalno omogućilo da se ova nadležnost sa entiteta prenese u nadležnost Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine. Podnosioci zahtjeva iznijeli su

svoje mišljenje o postojećem pravosudnom sistemu kao glomaznom, nefunkcionalnom i neefikasnom u kojem nisu otklonjene i iskorijenjene korupcija i pristranost, kao i politikanstvo i suđenje prema nacionalnim i drugim uzusima.

**b) *Amicus curiae* - Mišljenje OHR-a**

8. OHR je naveo da zahtjev podnosilaca da se osporeni zakon stavi van snage zbog propusta da se citira odgovarajuća ustavna odredba u njegovoj preambuli proizlazi iz pogrešnog shvatanja. S tim u vezi, navedeno je da je neophodnost da se u preambuli zakonā navede njihov ustavni osnov formalni zahtjev predviđen u Jedinistvenim pravilima za izradu pravnih propisa u institucijama Bosne i Hercegovine iz januara 2005. godine. Ali, također je navedeno da poslovници domova Parlamentarne skupštine BiH koji su bili na snazi u vrijeme donošenja osporenog zakona nisu sadržavali takav zahtjev, jer nisu propisivali detaljna pravila u vezi sa sadržajem preambule zakonā koje donosi Parlamentarna skupština. Dosljedna praksa Parlamentarne skupštine prije usvajanja novih poslovnika ilustrira da se preambulom zakonā upućuje na član IV/4.a) Ustava BiH kao ustavni osnov za Parlamentarnu skupštinu da donosi zakone, a ne kao osnov za vršenje odgovornosti nad određenim područjem nadležnosti. Na to ukazuju, kako je navedeno u Mišljenju, i zakoni doneseni na osnovu čl. III/5.a) i III/5.b) Ustava BiH koji su proizašli iz sporazumā o prijenosu nadležnosti koje su zaključili entiteti. Obje preambule, kako ona u Zakonu o osnivanju Kompanije za prijenos električne energije u Bosni i Hercegovini («Službeni glasnik BiH» broj 35/04), tako i ona u Zakonu o sistemu indirektnog oporezivanja u Bosni i Hercegovini («Službeni glasnik BiH» br. 44/03, 52/04, 34/07 i 4/08), upućuju na član IV/4.a) Ustava BiH, a nijedna na čl. III/5.a) i III/5.b). S tim u vezi OHR je citirao odluku Ustavnog suda u predmetu ocjene ustavnosti Zakona o osnivanju Kompanije za prijenos električne energije u Bosni i Hercegovini u kojoj je Ustavni sud naveo da je «nesporo prilikom donošenja predmetnog zakona koji sadrži osporene odredbe bila poštivana odredba člana III/5.b) Ustava BiH s obzirom na to da je predmetni zakon donesen na osnovu Sporazuma koji su premijeri oba entiteta potpisali 2. juna 2003. godine». Time je, prema mišljenju OHR-a, Ustavni sud uzeo u obzir stvarni ustavni osnov za Bosnu i Hercegovinu da uređuje ovu oblast, a ne samo činjenicu da je Parlamentarna skupština u preambuli navedenog zakona navela jedino član IV/4.a) Ustava BiH kao osnov za donošenje zakona.

9. OHR je naveo da je tvrdnja podnosilaca da ne postoji ustavni osnov za donošenje osporenog zakona neosnovana, jer je nesporno da je osporeni zakon usvojen u skladu sa članom III/5.b) Ustava BiH proizlazeći iz Sporazuma o prijenosu nadležnosti. U tom kontekstu OHR je naglasio da podsjeća da je u obrazloženju priloženom uz prijedlog osporenog zakona, koji je Vijeće ministara prosljedilo Parlamentarnoj skupštini, izričito navedeno da je ustavni osnov za donošenje zakonā

sadržan u članu III/5. Ustava Bosne i Hercegovine. Osim toga, kako je dalje navedeno, dokaz da je osporeni zakon usvojen u skladu sa izvršenim prijenosom nadležnosti može se naći i u čl. 92. i 93. osporenog zakona u kojima je propisan prestanak važenja entitetskih zakona i prvobitnog Zakona o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću BiH danom stupanja na snagu osporenog zakona.

10. U vezi sa tvrdnjom podnosioca da su sudska i tužilačka pitanja u isključivoj nadležnosti entitetā, OHR je ukazao na odluku Ustavnog suda BiH u predmetu broj *U 26/01*, koji se odnosio na Zakon o Sudu Bosne i Hercegovine, u kojem je utvrđeno da je navedeni zakon u skladu sa Ustavom BiH. Također, prema stavu OHR-a, činjenica da «za Bosnu i Hercegovinu postoji uloga u sudskim i tužilačkim pitanjima bez potrebe za prijenosom nadležnosti, također je iskazana Zakonom o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine, donesenom 23. maja 2002. godine». Također je navedeno da je Sporazum o prijenosu nadležnosti i bio zaključen upravo zbog toga što su određena pitanja koja su obuhvaćena osporenim zakonom potpadala pod nadležnost entitetā, te da je jasno da je djelovanje takvog sporazuma bilo da se na institucije Bosne i Hercegovine prenesu pitanja vezana za «poslove i funkcije sudija i tužilaca» koje su još uvijek potpadale pod nadležnost entitetā.

11. Na kraju, prema stavu OHR-a, predmetni zahtjev je neosnovan, jer je zasnovan na pogrešnim pretpostavkama da se obaveza da se navede ustavni osnov zakona u preambuli odnosi na ustavni osnov za institucije Bosne i Hercegovine da vrše nadležnost nad određenim pitanjem, a ne na ustavni osnov za Parlamentarnu skupštinu da donosi zakone i da povreda takve obaveze čini zakon ništavim. Osim toga, OHR je naveo da smatra da ustavni osnov za usvajanje osporenog zakona postoji i da ga je predlagač zakona jasno predočio, te da je taj ustavni osnov Parlamentarna skupština prihvatila.

#### **IV. Relevantni propisi**

12. **Ustav Bosne i Hercegovine u relevantnom dijelu glasi:**

##### *Član III/1.*

##### *I. Nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine*

*Sljedeća pitanja su u nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine:*

- a) Vanjska politika*
- b) Vanjskotrgovinska politika*
- c) Carinska politika*

- d) *Monetarna politika, kao što je predviđeno članom VII*
- e) *Finansiranje institucija i međunarodnih obaveza Bosne i Hercegovine*
- f) *Politika i reguliranje pitanja imigracije, izbjeglica i azila*
- g) *Provođenje međunarodnih i međuentitetskih krivičnihopravnih propisa, uključujući i odnose sa Interpolom*
- h) *Uspostavljanje i funkcioniranje zajedničkih i međunarodnih komunikacijskih sredstava*
- i) *Reguliranje međuentitetskog transporta*
- j) *Kontrola zračnog saobraćaja*

*Član III/2.b) u relevantnom dijelu glasi:*

*Svaki entitet će pružiti svu potrebnu pomoć Vladi Bosne i Hercegovine kako bi joj se omogućilo da ispoštuje međunarodne obaveze Bosne i Hercegovine [....].*

*Član III/3.a)*

*Sve Vladine funkcije i ovlaštenja koja nisu ovim ustavom izričito povjerena institucijama Bosne i Hercegovine pripadaju entitetima.*

*Član III/5.*

- a) *Bosna i Hercegovina će preuzeti nadležnost u onim stvarima u kojima se o tome postigne saglasnost entiteta; u stvarima koje su predviđene aneksima 5-8. Općeg okvirnog sporazuma; ili koje su potrebne za očuvanje suvereniteta, teritorijalnog integriteta, političke nezavisnosti i međunarodnog subjektiviteta Bosne i Hercegovine, u skladu sa podjelom nadležnosti među institucijama Bosne i Hercegovine. Dodatne institucije mogu biti uspostavljene prema potrebi za vršenje ovih nadležnosti.*
- b) *U periodu od šest mjeseci od stupanja na snagu ovog ustava entiteti će otpočeti pregovore sa ciljem da u nadležnost institucija Bosne i Hercegovine uključe i druga pitanja, uključujući korištenje energetske resursa i zajedničke privredne projekte.*

*Član IV/4.*

*Parlamentarna skupština je nadležna za:*

a) *Donošenje zakona koji su potrebni za provođenje odluka Predsjedništva ili za vršenje funkcija Skupštine prema ovom ustavu*

b) *Odlučivanje o izvorima i iznosu sredstava za rad institucija Bosne i Hercegovine i za međunarodne obaveze Bosne i Hercegovine*

c) *Odobrovanje budžeta za institucije Bosne i Hercegovine*

d) *Odlučivanje o saglasnosti za ratifikaciju ugovora*

e) *Ostala pitanja koja su potrebna da se provedu njene dužnosti, ili koja su joj dodijeljena zajedničkim sporazumom entiteta.*

**13. Na osnovu člana IV/4.a) Ustava Bosne i Hercegovine, Parlamentarna skupština Bosne i Hercegovine na sjednici Predstavničkog doma, održanoj 11. maja 2004. godine, i na sjednici Doma naroda, održanoj 21. maja 2004. godine, usvojila je**

**Zakon o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 25/04)**

*Poglavlje I – Opće odredbe*

#### *Član 1.*

*Osnivanje*

(1) *Ovim zakonom osniva se Visoko sudsko i tužilačko vijeće i regulira: njegov rad, organizacija, nadležnosti, ovlaštenja i uvjeti i mandat za vršenje sudijske i tužilačke funkcije, imenovanje sudija i tužilaca, disciplinska odgovornost sudija i tužilaca, privremeno udaljenje sudija i tužilaca od vršenja dužnosti, nespojivost dužnosti sudija i tužilaca s drugim dužnostima, prestanak mandata sudija i tužilaca i druga pitanja u vezi s radom Visokog sudskog i tužilačkog vijeća (u daljem tekstu: Vijeće).*

(2) *Vijeće je samostalan organ Bosne i Hercegovine i ima svojstvo pravnog lica.*

(3) *Na Vijeće se ne primjenjuju odredbe Zakona o ministarstvima i drugim organima uprave Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH" br. 5/03 i 42/03 ) i Zakona o upravi Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH" broj 32/02 ).*

**14. Sporazum o prenošenju određenih odgovornosti entiteta kroz utemeljenje Visokog sudskog i tužilačkog vijeća Bosne i Hercegovine («Službene novine Federacije BiH» broj 16/04 od 27. marta 2004. godine):**

*Federacija Bosne i Hercegovine i Republika Srpska*

1. U skladu sa članom III/5.b) Ustava Bosne i Hercegovine, entitet Federacija Bosne i Hercegovine (Federacija) i entitet Republika Srpska (Republika Srpska) ovim daju saglasnost da se uspostavi institucija države Bosne i Hercegovine pod nazivom Visoko sudsko i tužilačko vijeće Bosne i Hercegovine (Vijeće) od dana stupanja na snagu novog Zakona o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine.

2. Vijeće je odgovorno za samostalnost, nezavisnost, nepristranost, stručnost i efikasnost pravosuđa, što uključuje i tužilačku funkciju, u Federaciji i Republici Srpskoj, kao i na nivou Bosne i Hercegovine.

3. Federacija i Republika Srpska podržavaju Vijeće u skladu sa njihovim obavezama iz člana VIII/3. Ustava Bosne i Hercegovine.

#### Bosna i Hercegovina

4. Bosna i Hercegovina preuzima odgovornosti koje su entiteti na nju prenijeli, kao što je određeno ovim sporazumom.

5. U saradnji sa Nezavisnom pravosudnom komisijom, Vijeće ministara Bosne i Hercegovine pripremit će Zakon o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine. Zakon će biti u skladu sa uvjetima ovog sporazuma i relevantnim evropskim i međunarodnim standardima.

6. Vijeće ministara Bosne i Hercegovine predat će Nacrt zakona Parlamentarnoj skupštini Bosne i Hercegovine.

7. Bosna i Hercegovina osigurat će dovoljno prostorija i potrebna sredstva za rad sekretarijata, tako da Vijeće može početi da radi u roku od mjesec dana od dana stupanja na snagu Zakona o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću s ciljem olakšavanja pretvaranja u jedno Vijeće.

### **V. Dopustivost**

15. Prema članu VI/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud će imati isključivu jurisdikciju da odluči o bilo kojem sporu koji se javlja po ovom ustavu i koji je nastao između entitetā, ili između Bosne i Hercegovine i jednog entiteta ili oba entiteta, te između institucija Bosne i Hercegovine, uključujući, ali ne ograničavajući se na pitanje da li je bilo koja odredba zakona jednog entiteta u skladu sa ovim ustavom. Ovakve sporove pred Ustavnim sudom može pokrenuti jedna četvrtina članova/delegata bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine.

16. Predmetni zahtjev je podnijelo dvanaest poslanika Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine, koji čine jednu četvrtinu članova ovog doma i stoga su ovlašteni da podnesu predmetni zahtjev na osnovu člana VI/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine. Dalje, ovim zahtjevom se traži da se ocijeni usklađenost osporenog zakona sa Ustavom Bosne i Hercegovine, što je u nadležnosti Ustavnog suda iz navedenog člana.

17. Imajući u vidu odredbe člana VI/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 17. stav 1. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da je predmetni zahtjev dopustiv, zato što su ga podnijeli ovlašteni subjekti, jer je Ustavni sud nadležan da odlučuje, i zato što ne postoji nijedan drugi formalni razlog iz člana 17. stav 1. Pravila Ustavnog suda zbog kojeg zahtjev nije dopustiv.

## **VI. Meritum**

18. Podnosioci zahtjeva, u suštini, smatraju da Parlamentarna skupština nije imala ustavni osnov da donese osporeni zakon s obzirom na ograničenja nadležnosti iz člana III/1. Ustava BiH. Također, smatraju spornim to što se zakonodavac nije pozvao na ustavni osnov iz člana III/5.a) Ustava BiH, čime bi se formalno omogućilo da se ova nadležnost sa entitetā prenese u nadležnost Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine.

19. S obzirom na to da podnosioci zahtjeva osporavaju ustavnu nadležnost za donošenje osporenog zakona, Ustavni sud će zahtjev razmotriti u širem ustavnom kontekstu, ne ograničavajući se na odredbe Ustava BiH koje su navedene u zahtjevu.

20. U Mišljenju koje je dostavio OHR je navedena činjenica da je osporeni zakon donesen na osnovu i kao rezultat Sporazuma o prenošenju određenih odgovornosti entitetā kroz utemeljenje Visokog sudskog i tužilačkog vijeća Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Sporazum), a da je nakon potpisivanja Sporazuma Vijeće ministara pripremlilo Nacrt osporenog zakona i predložilo ga Parlamentarnoj skupštini. U obrazloženju Prijedloga zakona, kako je navedeno u Mišljenju, naveden je ustavni osnov za donošenje osporenog zakona sadržan u članu III/5. Ustava BiH uz Sporazum koji se nalazio u dodatku Prijedloga zakona. OHR je svoje mišljenje o neosnovanosti predmetnog zahtjeva zasnovao na stavu da zahtjev proizlazi iz pogrešnog razumijevanja navođenja odgovarajuće ustavne odredbe u preambulama zakonā koje donosi Parlamentarna skupština, gdje se navodi član IV/4.a) Ustava BiH kao ustavni osnov za donošenje zakonā, a ne osnov za vršenje odgovornosti nad određenim područjem nadležnosti. I u drugim slučajevima u kojima su zakoni doneseni na državnom nivou na osnovu sporazuma entitetā o prijenosu nadležnosti, kako je navedeno u Mišljenju, konkretno Zakona o sistemu indirektnog oporezivanja i Zakona o osnivanju Kompanije za prijenos električne energije u Bosni i Hercegovini, također je u preambulama zakonā

naveden član IV/4.a) Ustava BiH kao osnov za njihovo donošenje. Ocjenjujući ustavnost pojedinih odredaba citiranog zakona, Ustavni sud je u svojoj Odluci broj *U 17/05* (vidi, Ustavni sud, odluka o meritumu od 26. maja 2006, „Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 87/06) uzeo u obzir da postoji ustavni osnov da Bosna i Hercegovina zakonski uredi oblast koju su entiteti Sporazumom, u smislu člana III/5.a) Ustava BiH, prenijeli u državnu nadležnost, pri čemu nije bilo relevantno da se navede član IV/4.a) Ustava BiH u preambuli zakona kao osnova za donošenje zakona.

21. U ispitivanju navoda iz zahtjeva Ustavni sud je pošao od člana III Ustava BiH u kojem je regulirano pitanje nadležnosti i odnosa između institucija Bosne i Hercegovine i entitetā, i to na način da su u stavu 1. ovog člana taksativno navedene nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine. Ove nadležnosti su isključivo nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine i ne postoji ustavni osnov prema kojem bi one mogle biti prenesene u nadležnost institucija entitetā. U stavu 2. citiranog člana propisane su nadležnosti entitetā, obaveze entitetā da pružaju pomoć Vladi Bosne i Hercegovine u poštivanju međunarodnih obaveza, kao i da ispune uvjete za pravnu sigurnost i zaštitu lica pod svojom jurisdikcijom. U ovom stavu nema drugih taksativno navedenih isključivih nadležnosti entitetā, ali je dalje, u trećem stavu ovog člana, propisano da sve Vladine funkcije i ovlaštenja koji nisu ovim ustavom izričito povjereni institucijama Bosne i Hercegovine pripadaju entitetima.

22. Analizirajući, dalje, ustavne odredbe člana III, Ustavni sud uviđa da, iako je članom III stav 3. Ustava BiH propisano da sve Vladine funkcije i ovlaštenja koji nisu ovim ustavom BiH izričito povjereni institucijama Bosne i Hercegovine pripadaju entitetima, u stavu 5. tačka a) je dato ovlaštenje Bosni i Hercegovini da preuzme određene nadležnosti od entitetā za šta se u Ustavu BiH koristi termin dodatne nadležnosti. Prema tumačenju Ustavnog suda, riječ je o tri vrste preuzimanja nadležnosti: (1) u onim stvarima u kojima se o tome postigne saglasnost entitetā; (2) stvarima koje su predviđene u aneksima 5-8. Općeg okvirnog sporazuma; ili (3) koje su potrebne za očuvanje suvereniteta, teritorijalnog integriteta, političke nezavisnosti i međunarodnog subjektiviteta Bosne i Hercegovine, u skladu sa podjelom nadležnosti među institucijama Bosne i Hercegovine prema čl. III/3. i III/5. Ustava BiH (vidi, Ustavni sud, Odluka broj *U 26/01* od 28. septembra 2001. godine, objavljena u «Službenom glasniku BiH» broj 4/02).

23. Ustavni sud je utvrdio da je osporeni zakon donesen nakon što su entiteti zaključili Sporazum u skladu sa članom III/5. Ustava BiH, kojim su dali saglasnost da se uspostavi institucija države Bosne i Hercegovine pod nazivom Visoko sudsko i tužilačko vijeće od dana stupanja na snagu novog Zakona o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine. Vijeće ministara se obavezalo da će Parlamentarnoj skupštini predati Nacrt zakona. Nesporno je, dakle, da je Bosna i Hercegovina, u smislu člana III/5.a) Ustava BiH, preuzela nadležnost od entitetā u ovoj

oblasti pravosuđa nakon što su o tome entiteti postigli saglasnost, čime je stvoren ustavni osnov za donošenje osporenog zakona, kao i njegovih izmjena i dopuna. Naime, za podnosiocima zahtjeva je sporno to što je kao osnov za donošenje zakona u preambuli osporenog zakona naveden član IV/4.a) Ustava BiH u kojem je inkorporirana univerzalna nadležnost za donošenje zakona, a ne član III/5.a) Ustava BiH, čime bi se „formalno omogućilo da se ova nadležnost prenese u nadležnost Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine“. Ustavni sud, i u ovom kontekstu, naglašava da je formalni prijenos nadležnosti sa entitetskog na državni nivo izvršen Sporazumom, čime je nadležnost za formiranje Visokog sudskog i tužilačkog vijeća prenesena na državni nivo. Parlamentarna skupština je donijela osporeni zakon u oblasti koja je prenesena na državni nivo, postupajući na taj način u okviru svojih ovlaštenja iz člana IV/4.a) Ustava BiH.

24. Tumačenjem relevantnih odredaba Ustava BiH na koje je upućeno u obrazloženju ove odluke Ustavni sud je zaključio da je Parlamentarna skupština imala ustavni osnov da donese osporeni zakon, jer je donijela zakon u oblasti koja je na osnovu Sporazuma između entiteta, prema članu III/5. Ustava BiH, prenesena na državni nivo. Ustavni sud smatra da nenavođenje ovog osnova u preambuli zakona nije razlog da se osporeni zakon proglasi neustavnim s obzirom na nespornu nadležnost Parlamentarne skupštine da donese osporeni zakon.

25. Ustavni sud je zaključio da je osporeni zakon donesen u skladu sa Ustavom Bosne i Hercegovine.

### **VIII. Zaključak**

26. Tumačenjem relevantnih odredaba Ustava BiH na koje je upućeno u obrazloženju ove odluke Ustavni sud je zaključio da je Parlamentarna skupština imala ustavni osnov da donese Zakon o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću, jer je donijela zakon u oblasti koja je na osnovu Sporazuma između entiteta, prema članu III/5. Ustava BiH, prenesena na državni nivo. Ustavni sud smatra da nenavođenje ovog osnova u preambuli zakona nije razlog da se osporeni zakon proglasi neustavnim s obzirom na nespornu nadležnost Parlamentarne skupštine da donese osporeni zakon.

27. Na osnovu člana 61. st. 1. i 3. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

28. Prema članu VI/4. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednica  
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine,

Seada Palavrić